

a házasság célja a család létrehozása volt, s ezzel az államok vezetői is egyetértének. A keresztyén embernek azonban mindig tudatában kell lennie annak, hogy kötelezettségvállalása – mellyel Isten előtt kötelezte el magát házastársa mellett – magasabbrendű a földi törvényeknél. A házasság csak a feltámadáskor válik majd elavulttá: „Mert a feltámadáskor nem nőszülnek, férjhez sem mennek” (Mt 22:30). Akik megszegték a házasság szentségét vagy semmibe vették azt, meg kell vallaniuk, és bízniuk kell Krisztusban, tudva, hogy „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1:9).

Ford.: Molnár Csaba

Henry Morris és Martin Clark

Válhat-e és házasodhat-e újra a keresztyén?

Korábban ritkán merült fel ez a kérdés, mert válás szinte soha nem fordult elő a keresztyének között, és a nem hívők között is szokatlan esemény volt. Ma viszont a válás valós problémává vált az evangéliumi keresztyének körében. A hűtlenség már korántsem ritka még az egyházi főemberek között sem. Szinte hetente lehet hallani valamilyen „pásztorafférról” és annak az illető pásztor gyülekezetére gyakorolt végzetes hatásáról. Ilyen példák mellett szabályszerű, hogy a gyülekezeti tagok körében is magasabb a félrelépések száma. A keresztyén otthon stabilitásának ebből fakadó hanyatlása ma minden bizonnyal egy a sok egyre inkább riasztó jel közül. Korábban a kérdés bibliai úton való megválaszolása inkább csak tudományos kísérletnek számított, valószínűleg azért, mert a válás annyira idegen volt a választ keresőktől. Manapság viszont, amikor a válás tragédiája már nemcsak a gyülekezeten, hanem a közeli barátokon és a rokonokon keresztül is beférkőzik minden keresztyén életébe, nagyon fontos, hogy a kérdés megválaszolásához ne csak a Bibliát használjuk fel, hanem együttérzéssel közelítsük meg a témát. Először is a házasság Isten szemében egy élethosszig tartó elkötelezettség, se több, se kevesebb. Noha néhány esetben az Ótestamentum engedélyezte a válást, Krisztus világossá tette számunkra, hogy Isten akarata más. Egyszer feltettek neki egy kérdést. Az Úr így válaszolt: „Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfit és nőt teremtette őket?” Majd így folytatta: „Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza!” (Mt 19:4–6) Ez nagyon egyenes válasznak tűnik, és mégis Jézus a következő nyilvánvaló kivétellel zárta feleletét: „Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznaság esetét kivéve –, és mást vesz feleségül, az házasságtörő... és aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az házasságtörést követ el.” (Mt 19:9, Mt 5:31–32) A fentiekből az tűnik ki, hogy a házastárs házasságon kívüli kapcsolatának felfedezése indokolt alapot nyújt a váláshoz.

Valóban, Isten nagyon sokra tartja a hűséget – mind a menyasszony, mind a vőlegény részéről – mint a boldog és hosszan tartó házasság alapját. A paráználkodás az Ó- és az Újtestamentumban is elítélt magatartás. Manapság viszont, a szexuális szabadosság korában a fentiek eléggé sűrűn szolgáltatnak alapot a válásra a keresztyének között. A válás azonban igenis szembehelyezkedik az Isten által kijelentett „egy test” alapelvvel, amely az igazi házasságot jellemzi. „Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert – amint az írás mondja – 'lesznek ketten egy testté'. Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.” (1Kor 6:16–18) A fenti idézet azt sugallja, hogy egy házasságon kívüli szexuális életet élő nő Isten szemében prostituálttá válik, attól függetlenül, hogy testét pénzért vagy más, számára előnyösnek tűnő indokért adja másnak. Másrészt viszont fontos megjegyeznünk, hogy Jézus egy másik alkalommal nem tartotta a paráznaságot válóknak. „Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő, és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, szintén házasságtörő.” (Lk 16:18) Ha esetleg bárkinek kétsége lenne, a fentiek a feleségekre is érvényesek: „és ha az asszony bocsátja el a férjét, és máshoz megy férjhez, szintén házasságtörést követ el” (Mk 10:12). Mivel az Úr nem mond ellent önmagának, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy míg lehetnek helyzetek, melyekben a házasságon kívüli szex következménye inkább a válás kell hogy legyen, semmint a fájdalmas együttélés folytatása, általában azonban jobb megbocsátani a korábbi félrelépést (persze, ha az megbánással és a jelenben hűséggel párosul), ahelyett, hogy felbontsuk az egyébként jónak ígérkező házasságot. Krisztus azonban mindkét esetben figyelmeztetett, hogy a válás utáni újránházasodás házasságtöréssel egyenlő, mely bünt Isten hetedik parancsolata egyértelműen megtiltja. Ezért mind a válás, mind pedig az újránházasodás nagyon komoly lépés, amely a házasság állandó egységének és hűségének isteni alapelvét sérti. De ez még nem minden. „Irgalmas és kegyelmes az Úr, türelme hosszú, szeretete nagy... Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.” (Zsolt 103:8, 14) „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1:9). Ez az ígélet a keresztyének számára a házasságtörés bűnét is magában foglalja, ha a bünt őszinte megbánás követi. Az Úr világossá tette eme szándékát, amikor a házasságtörő asszonyt elbocsátotta. (Jn 8:4) Emlékeztette az asszony vádlóit, hogy ők is vétkesek, és nincs joguk, hogy a nő felett ítélkezzenek. Ezután ezt mondta az asszonynak: „én sem ítéllek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!” (Jn 8:11) Jézus nem kárhoztatta az asszonyt bűne miatt, hanem megbocsátott neki, amikor az őszinte megbánást mutatott, és a bűn elkerüléséről tett tanúbizonyságot. Ilyen feltételek mellett hívei helyesen tennék, ha követnék Jézus példáját. Ebben a konkrét esetben ugyanis Jézus nem támasztott további követelményt a nő elé, szabadon dönthetett arról, hogy visszatér-e férjéhez, ha az őt visszafogadja, vagy máshoz megy feleségül, ha már eleve elvált. Van még egy másik fontos bibliai tényező, amit figyelembe kell vennünk a válás és újránházasodás kérdésében. Egy keresztyénnek soha sem lenne szabad egy nem keresztyénnel házasságra lépnie, mivel ez később szinte elkerülhetetlenül komoly súrlódásokhoz vezet, kivéve, ha Isten kegyelméből a hitetlen házastárs Krisztus követőjévé válik. „Ne legyetek

hitetlenekkel felemás igában!" (2Kor 6:14) Mégis sok keresztyén ragaszkodik ahhoz, hogy pont a fent vázolt utat kövesse. És azután? Az is előfordulhat, hogy valaki házasságban élve megtér, a házastársa pedig nem. Mindkét esetben ott van az aránytalanul nehéz teher, és a keresztyén házastárs esetleg vágyhat arra, hogy ettől a tehertől megszabaduljon. Erre az esetre Pál apostol így rendelkezik: „*Ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el! És ha egy asszonynak hitetlen férje van, és ez kész vele élni, ne hagyja el a férjét!*” (1Kor 7:12–13) A következő vers világossá teszi, hogy ez különösen fontos a gyermekek érdekében, akiket a válás a leginkább megvisel. Tegyük fel azonban, hogy a nem keresztyén házastárs ragaszkodik a váláshoz. „*Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj, vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívtok el minket az Isten, hogy békeségben éljünk*” (1Kor 7:15). Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a keresztyén házastárs a válást követően szabadon újraházasodhat. Sőt mi több, ha a válásból gyermekek is maradnak, akkor az ő érdekükben jobb az újraházasodás – feltéve, ha sikerül gondviselő keresztyén társat találni. A gyermekeknek ugyanis szükségük van mind apai, mind anyai szeretetre és tanácsra, feltéve persze, hogy a mostoha szülő „az Úrban” van (1Kor 7:39), és fel kívánja vállalni ezt a felelősséget. Kicsit továbbgondolva ezek az alapelvek olyan helyzetekre is érvényesek lehetnek, melyekre a Szentírás nem ad egyértelmű útmutatást. Amint azt már a korábbiakban is megjegyeztük, Isten készséges és hajlandó, hogy minden bűnünket megbocsássa, még azt is, ha a válás triviális okok miatt történik. Békeségre és nem pedig jogi köttetésre szólít minket. Isten képes rá, hogy tekintet nélkül a felek előéletére jó házasságot és boldog otthont teremtsen. Ennek előfeltétele azonban az igaz megbánás, a megfelelő helyreállítás, és őszinte hit és vágy az Úr szolgálatára. Ezek azonban mind csak kompromisszumos megoldások. Azon fiatalok számára, akik még nem követtek el ilyesfajta bűnöket, sokkal jobb, ha az Isten által nekik elrendelt ideális házasságot keresik. Egy ilyen házasság ízelítő a mennyországból, amivel a mennyei vőlegényt és az ő tiszta menyasszonyát jelképezik (Ef 5:22–33).

Ford.: Varga Zsolt

Bill Perkins

Ki vált a szex és a pornográfia rabjává?

Egy dolgot a legtöbb fiúgyermek elsajátít fiatal korában: azt, hogy igazán értékelje a keménységet és a győzelmet. A mozivászon hősei kemények és nyeresek. James Bond sosem adja fel, ahogy a John Wayne által játszott figurák sem. És persze Rocky mindig megnyeri a nagy mérkőzést, vagy ha mégsem, akkor is a végsőkig küzd. Ezek a fickók sosem adják fel, és épp ezért mi sem akarjuk feladni a harcot soha. Ez a fajta makacsság jó szolgálatot tesz háborúban vagy kitartást követelő munkahelyi szituációkban, és segíthet túltenni magunkat egy kapcsolat nehéz időszakán is. Ha azonban e makacsság megszállottsággá válik, az csak súlyosbítja és

meghosszabbítja a kínlódást, nagyobb depresszióhoz és fájdalomhoz vezet. Legtöbbször persze nem adjuk fel addig, amíg bizonyossá nem válik, hogy veszteni fogunk vagy esetleg már veszítettünk is. Talán nem is vagy tudatában annak, hogy bajban vagy. Ha mégis, akkor sem tudod pontosan, hogy milyen baj rabja vagy. Fontos, hogy megértsük: az ember nem egyik napról a másikra válik a szex rabjává – ehhez idő kell. Viszont amikor már teljesen kifejlődött a beteges szenvedély, onnantól a férfi már nem képes annak a készítésnek ellenállni, hogy csak a szexualitás – az érzéki kielégülésért és a meghittség látszatáért – kedvéért kezdeményezzen szerelmi kapcsolatot. Ez utóbbi mondat megadja a szex rabságának definícióját: A férfi teljesen a szenvedély rabjává vált, és nem tud nemet mondani. Szendvedélyének „tárgya” két dolgot nyújt számára: élvezetet és a meghittség illúzióját. Nem mindenki szenvedélybeteg, aki szexuális kényszerrel küzd. Vannak férfiak, akik csak egy ideig élnek vissza a szexualitással, aztán egyszerűen kinövik a dolgot. Sok férfi maga mögé utasítja bűnös szexuális előéletét, és később normális életet él. Azonban nem mindenki ilyen szerencsés. Vannak férfiak, akik érzelmi fájdalmaikat szexuális élvezettel leplezik. Fokozatosan egyre kockázatosabb lesz szexuális viselkedésük, csak hogy csillapítsák a fájdalmat. A végén már az egész életük a szex körül forog. Szendvedélyük átveszi életük irányítását.

Szendvedélybetegség-próba: *Patrick Carnes* négy kérdés feltevését javasolja annak megállapításához, hogy vajon szexuálisan függők vagyunk-e, és ha igen, akkor mennyire. Fontos, hogy a kérdésekre adott válaszaink őszinték legyenek. Az első lépés a probléma kezeléséhez az, hogy bevallja magának az ember, hogy problémája van.

Először – Titkos-e a viselkedésed? Csinálsz olyan dolgokat, amelyeket nem mondasz el senki másnak? Úgy gondold, hogy a hozzád legközelebb állók elutasítanának téged, vagy ellenszenvükkel találkoznál, ha tudomást szereznének a dologról? Hazudsz-e annak érdekében, hogy leplezd viselkedésedet? Ha igen, akkor elszigeteled magadtól szerettedet, és egy tárgy vagy egy élmény révén szenvedélyrab lehetsz.

Másodszor – Romboló-e a viselkedésed? Okoz-e fizikai vagy érzelmi fájdalmat neked vagy másnak saját szexuális viselkedésed? Megalázó vagy kizsákmányoló-e mások számára? Egyre rombolóbb viselkedésformákat veszel-e észre magadon? Örömet okoz-e számodra, ha másokat valahogyan bántalmaznak?

Harmadszor – Viselkedésedet fájdalmas érzések csillapítására használod-e? Szexuális cselekvéseid inkább hangulatváltozást szolgálnak, mint valamilyen vonzódás kifejezését? Végzel-e önkielégítést azért, hogy a depresszióból, unalomból vagy haragból kiutat találj? Ha szexuális magatartásod a fájdalom eltörlésére irányul, akkor az része a szenvedélybeteggé válás folyamatának.

Negyedszer – Hiányzik-e viselkedésedből az őszinte eltökéltség és törődés? Megpróbálsz-e az egészséges kapcsolatot őszinte meghittségét egy tárgy vagy egy esemény nyújtotta illúzióval helyettesíteni? Ha válaszod bármely kérdésre pozitív, akkor szexuális viselkedésed vagy megrögzött, vagy pedig szenvedélybetegségről tanúskodik.

A szenvedélybetegség szintjei. A fenti négy kérdés azt segítette eldönteni, hogy gond van-e szexuális viselkedéseddel, a probléma komolyságát viszont e kérdések nem határozták meg. Ehhez először is meg kell ismernünk a szenvedélybetegség lépcsőit.